

מסע אל התשוקה שטרם מומשה

יעל
לאוטמן-אופיר

הפער בין התשוקה לממש מאוויים לבין המציאות בועט, כמו מכות אגרוף בבטן, במקום הכי רגיש ומלווה בתחושות של פחד, כאבי בטן ורצון עז "להקיא" את כל הרעלים שמזריק הפער הזה, מין קושי להכיל את ה"אמת", שלפעמים אחרים עשויים להכתיב לנו.

ניתן להשוות זאת לסוג של תחושת אבל, אבל אישי, שבו משהו מהאני המעז מת, או לפחות באותו הרגע נחשב למת, וגורם לנו להתכנס בתוך עצמנו ולחזור להתכרבל בחלום, במאגרי מאוויינו, שלפתע נראים לנו כל כך בלתי אפשריים. מכל מקום, היצר הטבעי הוא לקום מהאבל, לשקם את האני, ללכת על הישרה הפנימית, האמונה שהאמת שלי היא היצירה שלי, היא אני.

אבל, איך עושים את זה? איך חוזרים אל אותה נקודת התחלה אופטימית, טהורה כל כך, מאמינה כל כך? לא חוזרים!

כנראה שאין נקודה כזו!

מה שכן נותר, זו מראה ענקית, בתוך מדבר צחיח, המאפשרת לנו לבחון מחדש את אמיתות חיינו ואת התשוקות האמיתיות שלנו.

ואכן, אם נבדוק את החלומות שהניעו אותנו, האם באמת ובתמים חלומות אלו שלנו, או שמא הם פרי של הציפיות החברתיות והצורך שלנו לממש אותן, לענות עליהן? אולי המקום בו אנו נמצאים, המכורבל משהו, מתאים לחלק מאתנו? אולי זהו המקום הבטוח, הרגוע. אולי זוהי לא התפשרות, אלא המקום האמיתי?

אלו שאלות מפתח בדרך למסע, וחשוב שנבין על מה אנו נלחמים בטרם נתקע יתד כלשהי על הגבעה הלא נכונה.

אולי תשוקה נועדה שלא להתממש? כזו שעצם החלום עליה הוא העניין ולא המימוש הפיזי שלה?

אינני יודעת, לעתים נראה לי שככל שננסה להתקרב אל

אני יוצאת למסע, בו מאגרי מאוויי ותשוקותיי מבקשים לפרוץ את גבולות העצמי ולצאת אל הלא מוכר, אל המקום בו האומוץ מנצח את הפחד, ועוזב את הפינה הבטוחה לטובת ההימור והכרת העצמי.

מהי אותה תשוקה? בעיניי זוהי נקודת המעבר בין החלומות הנשגבים של כל אחד מאתנו, לבין ההעזה להישיר מבט אל ההווה וליצור ממנו מה שאנו באמת רוצים להיות.

תשוקה שנשארת בגדר מאוויים היא מאוד נוחה, לא תובענית, אך בטווח הארוך אינה מספקת, כיוון שזהו האני הלא ממומש, הלא מעז. יציאה אל עולם המעשה, הוא עולם ה"אמת", הידיעה, מרגשת ומפיעה, אולם כרוכה בסיכונים רבים.

ההעזה הזו היא ההתמודדות מול המראה שתחשוף לפנינו מי אנחנו באמת, מהם הכוחות הפנימיים שלנו, עד כמה אנו מאמינים ביכולות הלא ממומשות עד כה ועד כמה אנו מוכנים לייטול סיכונים, ביודענו כי כאשר יוצאים לממש חלום הוא עלול להשתנות, וגם אנו משתנים אתו. עלינו לדעת גם שאם בנסה אנו עלולים ליפול לתהום. רק אמונה אמיתית ב"אני" תוכל ליצור את הסולם שיעלה אותנו חזרה אל נקודה אחרת, כבר לא נקודת פתיחה ארעית, אלא אי שם במקום לא ידוע, ממנו אפשר לצעוד קדימה או פשוט לעצור ולהתבונן אל תוכנו.

כשהיינו ילדים התשוקה הזו חייתה בתוכנו ונראתה כל כך אמיתית, ניתנת להגשמה. כל חלום ילדות נראה כמשהו שבכוחנו לממש, חלום בר השגה. השנים שלפנינו נראו מבטיחות ושק החיים נראה כה מלא.

ולפתע, אדם מוצא עצמו בשנות השלושים, הארבעים, החמישים, כששק חייו הולך ומתרוקן, והוא מבין דרך ניסיון חייו הקודם שקיים פער בין חלומותיו שהיו כה ברורים לו לבין האופן בו מימש את ה"יזיה" שקיבל בעולם הזה.

